

Organ for Dansk Frontkæmper Forbund

TROSKAB

— en æressag

2 årg. Marts 1954 Nr. 10

Anger - samvittighed og andre gode ting

I dagspressen og ganske særde-
les hos vor gode ven EKSTRABLA-
DET kunne man for nogle dage si-
den læse om den paradisiske tilvæ-
relse en god del af vore kamme-
rater fører i en af den danske stats
omskiftingslejr.

Blandt det, der mest fangede op-
mærksomheden, var vel nok det,
at man i den danske systempres-
se overalt undrede sig over den
kendsgerning, at angerfølelsen ved
de såkaldte landssvigere ikke var
meget bevendt.

Det er ikke uinteressant for dan-
ske i al almindelighed at få den
slags at vide. For os er det ikke
noget videre nyt. Vi ved jo, at for
at føle anger, er noget af det vig-
tigste, at man har lavet noget —
uden bevidstheden om at have lavet
et eller andet, som man ikke
bør, kan man nødvendigvis ikke ha-
ve dårlig samvittighed. Med for-
bavselse konstaterede man, at vi
holder sammen ikke bare me-
dens vi nødvendigvis er tvunget
til et dagligt samvær, men også
når vi igen kommer ud i den rela-
tive frihed, som er beskåret en
dansk borger.

Men ville den jævne borger
sige disse mennesker har dog
bedrevet noget, når de er blevet
domt til så mange års tugt- og rasp-
hus — de har begået mord og Gud
ved hvor mange uhyrligheder —
well. De har deltaget i en krig — i
en krig, hvor mord blev dikteret af
de ansvarlige mænd i de lande, der
var i krig. De følte en pligt til at
deltage i en krig, som udkæmpedes
mellem livsanskuelser ikke mellem
nationer. Optændt af en idealistisk
stræben drog disse mænd ud og

satte livet på spil og blev — som
2014'er — beordret til at forrette
en tjeneste, som måske ikke pas-
sede overens med deres inderste
mening, med de ideer, de havde
om krig, men det var der ingen,
der spurgte dem om — en soldat
får en ordre og udfører den uden
at mukke eller bliver skudt for ly-
dighedsnægtelse.

Dette er ikke nogen undskyldning
for disse mænd — de behøver in-
gen, de har blot udført det sam-
me job, som man på den anden si-
de er blevet belønnet med D. O.
og andre høje udmærkelser for.
Krig er jo nu engang ikke mere en
ædel sport, hvor man kan regne

SS-untersturmführer

Carl Nybo

faldet ved Narva

Den bedste kammerat! Denne
sætning er meget brugt indenfor
vore kredse og med rette, derfor
vil jeg i dag minde en af mine
bedste venner. Den lange, bred-
skuldrede Carl Nybo, var en vel-
kendt person på Djursland, når
han med sin storm bestående af
ca. 20 mand deltog i møderne, ar-
rangeret af DNSAP.

Tro mod sine idealer meldte
Carl Nybo sig på et tidligt tids-
punkt af krigen, som han deltog i,
indtil døden indhentede ham ved
Narva. En sommernat ved Narva
førte Carl Nybo en stødtrop fra
skyttegravene ud gennem minefel-
tet i Ingenmandsland.

På hjemturen gik Carl i samta-
le med en kammerat, og bemærke-
de derfor ikke, at han var kommet
ind midt i minefeltet igen, han
trådte på en mine, som sprængtes
og horte den venstre fod, ved
slaget faldt han om på en anden
mine, som ødelagde han højre ben.

Ankommen til den nærmeste for-
bindingsplads sendte han bud efter
mig, for at sige mig det sidste far-
vel, som lød: Hils din kone og dine
børn, og så mødes vi i himlen el-
ler i helvede, farvel. Carl Nybo vil
altid stå for mig som den bedste
kammerat, trofast og uselvsk og
ærlig i sin færd.

Æret være hans minde.

med modstanderens æresfølelse og
fair-play. Krig er et beskidt stykke
arbejde, som man påtager sig, for-
di man ikke ser nogen anden ud-
vej, eller — fordi man ikke bliver
spurgte.

Og man kalder dem forrædere!
Hvad har de forråd? Uden tøven
satte de det højeste, de ejede, livet,
som indsats — ofrede en behage-
lig tilværelse i civillevet for at ind-
ordne sig under en stram disciplin
og jernhårde love, beskidte og lu-
sede stred de deres ensomme
kamp i Ruslands kulde og savn,
foragtede og set ned på, når de
kom på orlov til Danmark for at
slukke Deres sår, inden de atter
skulle til indsats. Borgerskabet
havde kun spot tilovers for dem,
trods det, at man kun alt for godt
vidste, at ikke en havde kunnet
melde sig til tysk krigstjeneste for
vindings skyld, det var ikke for
10 mark hver 10'ende dag og en
slidt uniform man gik ind i Waf-
fen SS, det var ikke den slags
ting, der lokkede en god del af den
danske ungdom til Tyskland. Det
var noget helt andet. Det var TRO!
Det var fordi man i Tyskland fik
noget, som man ikke kunne få her,
noget der var mere værd end flæsk
og smør, kakkelovnsvarme og en
varm seng, det var noget disse gut-
ter behøvede. De ville være med
til at bygge noget op og DE GJOR-
DE DET! Bevidstheden herom er
det, der i dag holder dem oppe og
OS SAMMEN.

Og man undrer sig over, at vi
holder sammen — åh ja — den
tanke, at vi har oplevet en del
sammen synes man at overse. —

Tro mig — herrer i den danske
presse — når man har oplevet de-
tonerende bomber, bølgevis infan-
teriangeb, larmende flyverangreb
og stalinorglets intoneren, når man
i fællesskab har tygget det tørre
brød og skyllet efter med en hånd-
fuld sne i 45 graders kulde, når
man i dagevis har ligget i skytte-
huller halvfulde af vand, og når
man har set sine kammerater blive
skalperet af granatsplinter eller
malet til benmel af de russiske
tanks på de frosne stepper, så har
man fået den specielle mentalitet,
der er betingelsen for et broder-
skab på liv og død, og som medfø-
rer, at man står ryg mod ryg mod
alle angreb, den kammeratskabs-
følelse, der rækker over pigtråd
og landegrænser og som ikke 1000
små indskrænkede petitreportere
forstår et kuk af. Vi kan kun råde
Ekstrabladet og konsortier til i
endnu mere udstrakt grad at befate
sig med Marilyn Monroe og over-
lade livets mere indviklede proble-
mer til dem, der fatter dem.

Frontkæmpere!

Hjælp i eftersøgninger
er kammeratskabspligt